

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017

**ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιζ΄ 14-23)
13 Αύγουστου 2017**

Δίκαιο άντηχεῖ μέχρι σήμερα, αγαπητοί μου άδελφοί, τὸ παράπονο τοῦ Κυρίου μας «ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; ». Διότι ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν Ἰουδαίων εἶχε δεῖ τόσα θαύματά του, εἶχε ἀπολαύσει τόσες εὐεργεσίες Του, εἶχε ἀκούσει τόσες διδασκαλίες Του. Καὶ ὅμως ἔμενε ἄπιστη, σκληρὴ καὶ ἀμετανόητη. Ἀλλὰ μήπως μέχρι σήμερα δὲν ἐπαναλαμβάνονται τὰ ἴδια καὶ χειρότερα; Ὅσο κι ἂν θέλουμε νὰ ἐλαφρύνουμε τὴ θέση μας, τὰ γεγονότα βοοῦν μὲ τὴν ἀνάρμοστη συμπεριφορὰ μας, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε ἤδη ξεσπάσει ἡ δίκαιη ὀργή του. Ἀλλὰ ὁ Κύριος μᾶς ἀνέχεται ἐπειδὴ ἀληθινὰ μᾶς ἀγαπᾷ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μακροθυμεῖ μέχρι καὶ σήμερα καὶ μᾶς ἀνέχεται ὁ Κύριος. Βλέπει ἀνθρώπους ποὺ σέβονται τὸν νόμο Του καὶ τὰ προστάγματά του; Βλέπει ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν ζωὴ καθαρότητος καὶ ἀγιασμοῦ; Βλέπει νὰ προσδεύουν πνευματικά, ὅσοι χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομά του;

Δυστυχῶς. Ἡ ἁμαρτία ἔχει δηλητηριάσει τὴ ζωὴ μας. Φίλαυτοι, φιλάργυροι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀχάριστοι, ἀνελεήμονες, φιλήδονοι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι, δὲν μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε τι θὰ γινόταν, ἂν μετὰ ἀπὸ κάθε παράβαση ἐρχόταν ἡ δίκαιη τιμωρία.

Ἐδῶ ἀνοίγεται μπροστὰ μας τὸ μέγα κεφάλαιο τῆς ἀνοχῆς καὶ μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Κύριος, γι' αὐτὸ μακροθυμεῖ. Γι' αὐτὸ δὲν πατάσσει σκληρὰ τὸ κακό, ὅπως θὰ ἦταν δίκαιο νὰ τὸ κάνει. Ὁ Κύριος ὅταν ἦλθε στὴ γῆ, προτίμησε ἀντὶ νὰ τιμωρήσει τοὺς ἐνόχους, νὰ τιμωρηθεῖ ὁ ἴδιος γιὰ χάρη μας· ἀντὶ νὰ καταδικάσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, νὰ καταδικαστεῖ ὁ Ἐκεῖνος γιὰ μᾶς. Ὑπέμεινε ὅλες τὶς δοκιμασίες, τὶς βλασφημίες, τοὺς ὄνειδισμούς, καὶ τὸν ἀπερίγραπτο πόνο τοῦ μαρτυρίου τοῦ Σταυροῦ.

Ἐμεῖς καὶ μετὰ τὴ σταυρικὴ θυσία Του ἐξακολουθοῦμε νὰ ἁμαρτάνουμε καὶ εἶναι πολὺ λυπηρό, διότι μετὰ Χριστὸν ἡ ἁμαρτία γίνεται ὄχι πλέον ἀπὸ εἰδωλολάτρες, ποὺ δὲν ἄκουσαν τίποτε περὶ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ ὀρθοδόξους χριστιανούς, βαπτισμένους καὶ χρισμένους στὸ ὄνομά του.

«Νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχετε περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ὑμῶν» διασαφηνίζει ὁ Κύριος. Ὅχι γιὰ νὰ

μᾶς ἀπειλήσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς ὑπομνήσει τὴν δυνατότητα ποὺ ἔχουμε στὸν χρόνο ποὺ μᾶς παρέχεται νὰ μετανοήσουμε, ἐπειδὴ κατεργάζεται τὴν σωτηρία μας.

Ὁ ἅγιος Θεὸς παρατείνει τὸ ἔλεός του γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ, μᾶς δίνει καὶ ἄλλες εὐκαιρίες νὰ μετανοήσουμε. Στὸν ἄνθρωπο ὅμως ποὺ παραμένει σάρκα δὲν μπορεῖ πιά νὰ λειτουργήσῃ ἡ μακροθυμία Του. Τότε θὰ λειτουργήσῃ καὶ ἡ δικαιοσύνη του.

Ἀδελφοί, στὴν ἐποχὴ μας εἴμαστε ὅλοι βιαστικοὶ καὶ ἀνυπόμονοι. Δὲν ἔχουμε ὑπομονὴ νὰ περιμένουμε, οὔτε μακροθυμία νὰ ἀνεχόμαστε. Ἀκόμη καὶ οἱ γονεῖς ποὺ διακρίνονται γιὰ τὴν φυσικὴ λειτουργία τῆς ἀγάπης τους, ὑψώνουν ἀύστηρὴ τὴ φωνὴ τους καὶ χρησιμοποιοῦν μὲ περισσὴ εὐκολία τὴν παιδαγωγικὴ ράβδο τους. Οἱ συγγενεῖς, ἀκόμη καὶ οἱ πιστοὶ φίλοι μᾶς τιμωροῦν χωρὶς ἔλεος στὴν διαπίστωση ἀδιόρθωτου λάθους μας. Μόνο ὁ ἅγιος Θεός, ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπᾷ, ἀνέχεται ὅλες τὶς παρεκτροπές μας. Μᾶς χαρίζει τὴν πίστωση τοῦ χρόνου ποὺ χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ μετανοήσουμε.

Σήμερα ἀκούγεται πάλι ξεκάθαρα ἡ φωνὴ Του: «ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;».

Νὰ μὴ τὴν περιφρονησουμε, οὔτε πολὺ περισσότερο πάλι νὰ τὴν λησμονήσουμε, ἀσυγχώρητα προσκολλημένοι στὴ βιοτικὴ μέριμνα, ἀλλὰ μὲ βαθεῖα τὴν συνείδηση τῆς ἀδυναμίας μας, νὰ ζητήσουμε τὸ μέγα ἔλεός του γιὰ νὰ ἐλκύσουμε τὴν αἰωνιότητά του. Ἀμήν.

[dkpdf-button]